

Anekdoten (II)

Ik ben waarschijnlijk al lichtjes dementerend.

Ik herinner me enkel nog kajaktochten lang geleden.

Het kan natuurlijk ook zijn dat ik de laatste tijd niet meer kajak. Of toch nog?

Foert, ik breek er mijne kop niet meer over.

Ik zet hier rap nog wat op papier vooraleer de gaten in mijn geheugen zo groot zijn als mijn geheugen zelf.

Oosterschelde

Vanaf de Zandkreekdijk de Oosterschelde af (de afsluitdijk was er toen nog niet) tot aan de Veerse Gatdam. Daar kamperen en via het Veerse Meer terug naar de auto's. Fantastisch weer, fantastisch gepeddeld.

Als de tentjes rechtstonden toverde een oude zeerover een fles schelvispekkel uit zijn bagage. Dat bleek een straf pepergekruid brouwsel te zijn te vergelijken met jägermeister.

Die rakker had er plezier in mijn beker steeds bij te vullen en ik - jong en dom - slurpte die telkens gretig leeg.

Ik was op den duur zo zat als honderdduizend man. Op zich niet zo erg, maar de kater de volgende dag was dat wel. Ik was zo ziek als een hond. Ik kon niet staan, niet gaan en nog minder peddelen. Ik ben ter plaatse gebleven en ze zijn me daar s'avonds met de auto komen halen.

Een schitterende vaardag naar de knoppen.

Sindsdien heb ik een hekel aan schelvispekkel.

Oosterschelde

Een oversteek van Wemeldinge naar de overkant en terug.

Het was zonnig weer maar er stond een felle en koude wind. Toen we aan de overkant kwamen, vonden enkelen het te koud om op de dijk hun boterhammen op te eten en zonder uit te stappen keerden die terug. De hongerlijders bleven achter en het was te laat dat werd gemerkt dat de boterhammen van één van de achterblijvers zich nog in de kajak van een terugvaarder bevond.

Geen nood: we deelden wat boterhammen met die sukkelaar en later vaarden wij ook terug naar het vertrekpunt.

Aldaar vonden wij de boterhammendieven in de dichtstbijzijnde kroeg waar zij pils met schnaps (ouwe klare) zaten te drinken. Direct meedoen natuurlijk.

Na twee pilsjes met, was ik stiepelzat. Dat kwam natuurlijk door het weinig eten op de middag. Ik ben nog in een auto gesukkeld en toen ging het licht uit.

Pas als we in de club aankwamen was mijn roes min of meer uitgeslapen.

TIP : als ge eens heel rap en goedkoop zat wilt zijn: een ferm kanotochtje, weinig eten, twee à drie pintjes met een schnaps en de kans is groot dat ge de uitgang van het café niet meer vindt.

Oosterschelde

Ik had een tochtje uitgestippeld : vanuit Colijnsplaat, langs Ouwekerk naar Bruinisse, dan het Grevelingenmeer op naar Brouwershaven. Vandaar door een poldergracht terug naar de Oosterschelde en terug oversteken naar Colijnsplaat.

Dat was een weekendtochtje en we vertrokken ergens in september op een vrijdagavond. Midden op de Oosterschelde werd het donker, maar met de wegverlichting op de zeelandbrug konden we ons goed oriënteren. Eens de zeelandbrug gepasseerd was het licht achter ons en vaarden we op het gevoel verder. Dat was weer lekker spannend in het pikdonker.

Wat kon er gebeuren? Het was windstil en mocht er een boot aankomen, zouden we die toch zeker opmerken met zijn verlichting. Tot we - de drie boten tegelijk - met een geweldige knal en een ongelofelijke klap ergens op botsten.

We waren wat naar links afgedreven en in plaats van het Mastgat in te varen, waar we op de kop zouden kamperen, knalden we gewoon volop paddelend recht op de basaltstenen dijk.

TIP : als ge voor de aardigheid eens van het verschieten in uw broek wilt kakken, moet ge eens in het pikdonker de Oosterschelde op. Het lukt misschien wel.

Noorwegen

Jan Senten had de leiding, ik volgde maar. We kampeerden ergens in het bos. We gingen ergens de Sjoa bevaren. Jan had een summiere Franse beschrijving van de rivier, waar we alleen maar konden uit opmaken dat het een moeilijk beekje was en dat na een waterval het water rustiger werd.

Jan vaarde niet mee. Hij zette mij met Willy en Frank af en zou ons aan één of andere brug wel opwachten.

Zodoende had ik geen benul waar ik was of waar ik naartoe moest. Maar dat interesseerde me ook niet. Ik moest enkel maar op tijd voor de waterval stoppen en daarna niet voorbij de brug varen.

Dikke lol, volumineus wild water. Spannende smalle bochtige kloof, zodat na elke bocht de spanning steeg want die waterval kon elk moment opduiken.

Aan de rechtse kant zeilde een dunne waterval langs de wand de kloof in.

Daaronder was een kiezelstrandje waar we even op uitrustten.

Plotseling vaarde mijn slalom voorbij: ik had namelijk een patent op slordig aanleggen. Meestal lukte het nog mijn boot vast te grabbelen, ditmaal was hij al ver weg in de stroming. Willy en Frank er achteraan en ik bleef daar zitten koekeloeren op het standje, gevangen tussen stevig wildwater en een loodrechte kloofwand.

De rivier volgen was geen optie, dus ik bekeek de kloofwand dan maar. Ik kan de hoogte van de wand niet meer inschatten, maar die was vele, vele meters, kletsnat en spekglad.

Ik daar stond op mijn basketsloefkes en met in één hand mijn peddel en een waterdicht tonneke. Begin er maar aan.

Ik ben een meter of twee hoog geraakt maar gaf er toen de brui aan. De kans dat het me zou lukken zonder peddel en tonneke in m'n hand was al klein, dus met die ballast lukte dat nooit. Ik had geen goesting om te verongelukken.

Ik kon de wand niet op en mochten de anderen mijn kajak kunnen te pakken krijgen konden zij hem nooit terugbrengen tegen de stroming in. Hoe geraakte ik daar ooit weg?

Hoewel ik nogal kalm van aard was, heb ik op dat ogenblik toch een vorm van opkomende paniek moeten onderdrukken.

Dan de rivier maar bestuderen. Wat eigenlijk onmogelijk leek moest toch gebeuren, ik zag geen andere mogelijkheid om daar weg te geraken.

In de buitenbochten was het water woest en vol paddestoel-stromingen. Bij gebrek aan zalmgenen wou ik daar dus zeker niet terecht komen. De kunst bestond er in tussen twee bochten, waar de stroming en de golven hevig maar met een regelmatig patroon waren, van binnenbocht naar binnenbocht over te zwemmen om dan de binnenbocht over het kiezelstrand of door het rustigere water te passeren.

Ik ging zo dicht mogelijk tegen de eerste versnelling te water om een zo lang mogelijk zwemtraject te hebben tot de volgende versnelling. Het water sleurde me mee en ik zwom niet alsof mijn leven er van afhing : mijn leven hing er van af. Bekaf bereikte ik met peddel en tonnetje de overkant, ik had zelfs nog wat overschot. Ik was dan al wel een bocht verder maar de situatie was ongewijzigd.

Hoge wand, woest water.

Maar het gaf moed: wat één keer lukte zou wel meerdere keren lukken.

Ik rustte eerst uit en zwom mijn tweede traject. Het lukte, nipt.

Weer uitrusten. Dat kroop niet in de kleren zeg.

Derde traject. Dat lukte net niet en ik donderde ietwat pijnlijk nog over de eerste rotsblokken van de volgende versnelling. Ik geraakte toch met mijn bagage aan de wal, maar ik begon er stevig genoeg van te krijgen. Ik werd meer en meer vermoeid en ik kon geen geluk blijven hebben. En waar bleef die godverdomse waterval? Ik kon achter de volgende bocht kijken en - oh wonder - de kloof was plots ten einde. De waterval waar we zo'n schrik van hadden, bleek de waterval tegen de kloofwand te zijn waar mijn boot het hazenpad koos. (Is dat een passende uitdrukking : mijn kajak koos het hazenpad?)

Enfin, het leed leek geleden en de situatie zag er al veel rooskleuriger uit dan toen op het kiezelstrandje.

Ik klodderde nog een paar honderd meter langs de oever over de glibberige keien. Ik schoof nog een paar keer uit. Goed dat ik nog op mijn peddel kon steunen anders had ik constant op mijn buik gelegen. De eerste weide die ik tegenkwam, kroop ik onder de pinnekesdraad op zoek naar de weg als daar uit het niets een bende, waarschijnlijk nieuwsgierige, koeien kwam aangedonderd.

Ik ben een selectieve dierenvriend : moet niets hebben van muggen, wespen, spinnen en blaffende honden maar zeker niets van een horde dolle koeien. Dus ik terug naar de pinnekesdraad gespurt, er onder door en verder geklungeld over de gladde rotsblokken van de rivier.

Veel verder lukte het me toch op een weg te komen.

Mijn pijp was al lang uit maar ik wist niet waar ik naar toe moest. Ik volgde dan maar het dal in de hoop een brug tegen te komen : dat was mijn enige aanknopingspunt. Ik stapte, stapte en bleef stappen, in natte neopreensokken soppend. Het werd al laat, het had zo goed als heel de dag geregend en het koelde nog ferm af ook. Ik kon niet gaan zitten, ik moest, kletsnat uiteraard, blijven stappen om warm te blijven.

– De juiste draad van het andere verhaal ken ik niet maar ondertussen had Jan op de brug een lege kajak zien komen aandrijven en verwachtte natuurlijk het ergste. De mannen hebben mijn boot, met veel moeite maar toch zonder brokken, aan de kant gekregen en zijn toen boven aan de kloof naar het kiezelstrandje op zoek gegaan, wat zij (vraag me niet hoe) ook gevonden hebben.

Op hun geroep kwam geen antwoord, maar omdat zij er van overtuigd waren dat ik niet langs het water weg kon klauterde Willy langs de wand naar beneden om te gaan kijken. Hij is onderweg nog enkele meter naar beneden gestuikt en, gelukkig, achter een boom te blijven haperen. Dat was goed gedaan van die boom anders was Bjorn waarschijnlijk nooit geboren geweest.

Het kiezelstrand was leeg. Gi was weg. Geen kat verstond hoe of waarheen. –

Plotseling geklaxoneer achter mij. Ik stapte gewoon voort en dacht nog :” godverdomme, idioot ge hebt toch plaats genoeg zeker “ maar het was de rode Volvo van Jan die naast mij stopte.
Ik was te moe om blij te zijn.

Ik heb die nacht niet geslapen: ik heb gemaft gelijk een beest.

Duitsland – Ruhr

Op 11 november (in België vakantie, in Duitsland niet) naar Gatz in Keulen, Mohawk 525 gekocht met spatzeil en peddels, alles er op en er aan.

Chick, mooi, rank, blinkend en duur.

Thuis kreeg ik om den duvel dat spatzeil er niet op, tot ik bemerkte dat het een spatzeil voor een Mohawk 500 was. Aan een spatzeil dat 25 cm te kort is kunt ge, geloof me, lang trekken en sleuren.

Terug naar Keulen er mee.

Om van de nood een deugd te maken vaarde ik onderweg in twee dagen de Ruhr van Heimbach tot Düren en zou dan de derde dag doorrijden naar Keulen om het spatzeil te wisselen.

De maidentrip was een prachtig beekje, rustig, bosrijk tussen schitterende herfstkleuren.

We kwamen een versnelling/barrageke tegen waar ik met mijn spiksplinternieuw, blinkend bootje zo maar niet af wilde varen. Dat zou wel eens krassen kunnen opleveren.

Bootje aan de kant, en we stonden daar aan het stuwte te twijfelen: links, rechts, aan het touw er af, overdragen? Om krassen te vermijden, werd het overdragen.

Kwam plots mijnheer de kano op zijn eentje door het versnellingske en ging het stuwte af. Mijn haar stond recht omhoog. Achter het stuwte sprong ik de beek in en kon zo voorkomen dat die schuit verder naar Düren vaarde.

Een natte broek en enkele krassen waren het resultaat van mijn gebrevetteerde aanlegkunst. En zo heeft de Ruhr al tijdens mijn eerste kanotochtje haar handtekening in mijne gelcoat gezet.

Finland

Tussendoor peddelend en wandelend trokken we naar de Noordkaap.

De laatste kanotocht voor de rit daar naartoe was op het Inarimeer (30 km breed en 60 km lang vol met eilandjes) Met z'n vieren peddelden we van Ivalo naar Inari (langs de weg 30 km) in een tweedaagse tocht slalommend tussen de eilandjes.

Om eens te veranderen gaf ik de kaart aan Paul, maar die bakte er niets van.

Oriëntatie was duidelijk zijn sterkste kant niet.

De tweede dag waren we nog maar net vertrokken of het groepje viel wat uiteen en Paul vaarde tussen de eilanden rechtdoor, terwijl we links moesten afbuigen.

Omdat ik al meerdere keren er had op aangedrongen bij elkaar te blijven, dacht ik foert en we namen de linkse route met het gedacht hem achter het eiland wel in de verte te zien varen.

Dat was dus fout gedacht. Achter het eiland, niemand te zien. Fluiten, roepen, niets hielp. We waren blijkbaar een man kwijt, uitgerekend de oriëntatienul.

We vaarden naar het eerste eilandje, kropen in de hoogste boom en speurden met de verrekijker het meer af. Het was een fantastisch uitzicht maar er was geen kajaker te zien. Dan begon het door te dringen dat we een serieus probleem hadden. Het verloren schaap had geen kaart (dat was niet zo erg, hij kon ze toch niet lezen) geen eten, geen tent en geen geld bij zich.

Bovendien zat hij op een plas waar ge dagen tussen de eilandjes kunt ronddolen.

We waren er niet goed van, de tocht was in één, twee, drie een kleine nachtmerrie geworden. Hoe was dat toch mogelijk.

Hoe ongelukkig en hulpeloos we ons ook voelden, er zat niets anders op dan voort te varen naar Inari waar we tegen de avond aankwamen. We wisten niet goed wat te doen, normaal sliepen we ergens in het bos, maar mocht Paul hoe dan ook Inari kunnen bereiken moest hij ons kunnen vinden, dus moesten we in het dorp blijven. Zouden we naar de politie gaan, of niet?

Aangezien het toch niet donker werd, hadden we tijd genoeg en we besloten het nog wat te bekijken en eens te zien of we mijn auto in Ivalo konden ophalen. Als er geen bus reed, probeerde ik het wel met autostop. Wat een ellende, wat een miserie. We gingen op zoek naar een bushalte en we waren juist op weg als we op een parking een kajak op een auto zagen liggen.

Eigenlijk interesseerde dat ons op dat moment geen fluit, maar die boot had zo'n aantrekkingskracht dat we toch even gingen kijken. Als we dichterbij kwamen vershoten we ons een bult. Die kajak lag op mijn auto en bij nader toezien bleekt dat ook mijn kajak te zijn (waar Paul in vaarde).

We stonden daar met vraagtekens zo groot als de huizen. Hoe kon dat nu?

Hoe kwam die auto daar? Wie had die auto daar naartoe gereden?

Het was al wel een opluchting, aangezien Paul zijn kajak daar was, moest hij daar normaliter ook wel ergens zijn en zat hij niet ergens op een eilandje, zonder eten, onder een boom te janken.

We gingen op zoek en stapten de dichtstbijzijnde eethuis binnen.

Wij: met drieën totaal van de kaart, sprakeloos en met ogen ze groot als soepborden, zagen Paul juist een laatste hap binnenspelen.

Hij : (niks aan de hand) " Hoi mannen, ge moet rendiergoulasch pakken, lakker ".

Hij had s'morgens al even snel in de gaten dat het was misgelopen maar hij had geen flauw idee van de richting die hij uit moest. Plots zag hij in de verte een watervliegtuig hoogte nemen en koos dan maar die richting. We waren namelijk naast een watervliegtuig onze tocht gestart.

In de wirwar van eilandjes kon hij gemakkelijk op 7000 verschillende plaatsen uitkomen, maar na een paar uur kwam hij – hoe is het in godsnaam mogelijk – recht bij de auto uit.

We namen nooit de autosleutels mee, maar verstopten die ergens onder de motorkap dus hij laadde de kajak op en reed de 30 km naar Inari.

Hij was 17 jaar, in een vreemd land; zonder rijbewijs, niks nul de botten.

Wij hebben er ook rendiergoulasch gegeten: maar mij heeft het niks gesmaakt.

Westerschelde

Lillo – Baalhoek – Lillo was een klassiekerke op de Westerschelde. Mooi weer, prima tochtje en op de terugweg, net de Zandvlietsluis gepasseerd vaarde ik met enkelen een vijftigtal meter voor op de rest van de groep.

Plots werd er achter ons geroepen "Oscar zwemt".

Oscar was zowat een jaar of zeventig en we bevonden ons verscheidene honderden meters uit de kant. Daarmee zaten we dus dik in de shit.

Terwijl ik zo snel mogelijk draaide om mee te helpen, schoten mij allerlei reddingstechnieken door het hoofd die ik in de boekskes had gelezen, maar nog nooit had uitgeprobeerd.

Dat ging daar wat worden in het midden van het scheld drijvend.

Als er nu maar niet te rap schepen aankwamen.

Ik vaarde vol gas terug maar als ik dichterbij kwam, sloeg ik bijna om van het verschieten. Oscar zwom niet maar stond tot aan zijn middel in het water, zegge en schrijve in het midden van het scheld.

Mede met dat Oscar rustig staande mee zijn boot kon leegmaken en daarna redelijk gemakkelijk terug kon instappen werd een bijna massacre herleid tot een fait divers en tien minuten later vaarden we gewoon verder.

Voor diegenen die er aan twifelen dat Christus over het meer heeft gewandeld: geloof het maar.

Ik heb zo goed als hetzelfde meegemaakt op de schelde. (maar wij hebben den Oscar achteraf niet aan het kruis genageld)

Tot zover enkele uit de hand gelopen of niet volgens planning verlopen tochtjes.

Als er mij nog iets te binnen schiet, schrijf ik het nog wel.

Nonkel Gi